

РЕШЕНИЕ

№ 428

Гр. София, 18 юли 2024 год.

В ИМЕТО НА НАРОДА

Върховният касационен съд на Република България, трето наказателно отделение в открито съдебно заседание на осемнадесети април през две хиляди двадесет и четвърта година в състав

ПРЕДСЕДАТЕЛ: КРАСИМИРА МЕДАРОВА
ЧЛЕНОВЕ: КАЛИН КАЛПАКЧИЕВ
НИКОЛАЙ ДЖУРКОВСКИ

при участието на секретаря Н. ПЕЛОВА и след становище на прокурора от ВП К. СОФИЯНСКИ, като разгледа докладваното от съдия Медарова наказателно дело № 294/24 год. и за да се произнесе, взе предвид следното:

Производството пред ВКС е по реда на глава XXIII от НПК.

Образувано е по касационен протест на прокурор при Апелативна прокуратура – гр. Бургас срещу въззивно решение № 18/20.02.2024 г. на Апелативен съд – Бургас, постановено по в.н.о.х.д. № 212/23г., в който са релевирани касационните основания по чл. 348, ал.1, т.1 и 2 от НПК по съображения за допуснато съществено процесуално нарушение, изразяващо се в липса на мотиви, както и поради неправилно приложение на материалния закон.

В касационния протест се поддържа становището, че въззивният съд е потвърдил присъдата на първата инстанция без да отчете неяснотата на мотивите към същата и да упражни правомощията си за нейната отмяна и за връщане на делото за ново разглеждане от първоинстанционния съд. Сочи се, че в мотивите на окръжния съд се съдържат непреодолими противоречия при оценката на доказателствените източници, които препятстват възможността да се проследи процеса по формиране на вътрешното му убеждение по фактите на обвинението. В тази връзка се отправя упрек към въззивният съд, който според прокурора е направил опит да отстрани процесуалните пропуски на първата инстанция чрез възприемане на нова фактическа обстановка в частта за посещенията на свидетелите К. и И. в кантората на подсъдимия за процесния период, но същата не почива на вярна интерпретация на посочените гласни доказателствени средства, които са били еднопосочно депозирани в хода на цялостното наказателно производство и кореспондират напълно със заключението на назначената от окръжния съд съдебно – почеркова експертиза. Аналогични съображения се излагат и относно оценката на останалите гласни доказателствени средства, изходящи от свидетелите Д., Л., Е. и В., които окръжният съд е отказал да кредитира частично поради противоречия с показанията на първите двама свидетели без да ги посочи и конкретизира, както и без да мотивира становището си и това е било възприето безкритично от апелативната инстанция в контролираното решение.

Същите съображения, за възприемане без необходимата проверка и анализ на доказателствено необезпечените фактически изводи на окръжния съд се излагат и по въпросите за собствеността на процесния имот, предмет на постановлението за възлагане и за това в какъв времеви период и при какви обстоятелства свидетелите И. и Б. са съставили множеството документи, свързани с публичната му продаж, с които подсъдимият е разполагал, в това число и за експертната оценка на неговата стойност.

Нарушението на материалния закон се поддържа алтернативно, в случай на отхвърляне основателността на първото оплакване по чл. 348, ал.1, т. 2 от НПК с доводи за неправилно оправдаване на подсъдимия в рамките на установените факти, които според прокурора сочат на осъществен състав на престъплението по чл. 282, ал.2 от НК. Поддържа се активната легитимация на подсъдимия като субект на престъплението, изведена от заеманата длъжност на частен съдебен изпълнител при форма на изпълнителното деяние, „нарушение на служебни задължения“ (а не на тяхното неизпълнение, по който въпрос апелативният съд не е формирал ясна позиция), свързани с индивидуализацията на недвижимия имот и проверката за собственост, както и уведомление до Агенцията по вписванията /АВ/. Оспорва се тезата на въззивния съд за липса на причинени вреди за [община] от действията по служба на подсъдимия, поради липса на вещно – прехвърлителен ефект на привидната сделка, което се оценява в противоречие със съдебната практика на ВКС по този въпрос. Субективната страна на деянието се счита за безспорно установена от неправомерните действия на подсъдимия по провеждането на публичната продаж, което се оценява в несъответствие с неговата квалификация и опит. В подкрепа на този довод прокурорът се позовава и на липсата (по делото и изобщо) на Решение на РС - Несебър за възстановяване на собствеността на имота, данни за каквото по делото липсват, както и на становището на вещното лице за подменена страница от експертизата по изпълнителното дело. Специалната цел, с която подсъдимият е действал, за набавяне на облага за взискателя се извежда от механизма на деянието и от съдействието на подсъдимия за възлагането на имота на взискателя при липсата на данни за собствеността на имота.

В съдебно заседание пред касационната инстанция прокурорът от ВП поддържа касационния протест в цялост по изложените в същия съображения и с наведените касационни основания, като моли да бъде уважен и да се отмени въззивното решение с връщане на делото за ново разглеждане от друг въззивен състав на същия съд. Намира посочените от прокурора, изготвил протеста процесуални пропуски за съществени в дейността на въззивния съд по анализ на доказателствата, които не дават възможност да се проследи ясно начинът на формиране на вътрешното убеждение на контролирания въззивен съд по фактите, които е приел за установени. При оценката за основателността на протеста възприема и аргументите, изложени в подкрепа на нарушението на материалния закон и моли същият да бъде уважен.

Подсъдимият К. се представлява пред касационната инстанция от упълномощения защитник адв. К., който намира протеста на прокурора за неоснователен, а изложените в негова подкрепа доводи срещу формирането на вътрешното убеждение на апелативния съд по фактите на обвинението за неубедителни и неаргументирани в необходимата степен, поради което моли да бъде отхвърлен изцяло.

Сочи, че в протеста не се отчита, че действията по нарушение на процесуалния закон, за които подсъдимият се обвинява в действителност гарантират правата именно

на взыскателя по изпълнителното дело, както и че цитираната съдебна практика е неотнормисима към тезата на прокурора в процесния казус.

Подсъдимият К. пред касационната инстанция твърди, че с действията си не е нарушил закона и не е осъществил състава на престъплението, за което е предаден на съд. В последната си дума моли да се отхвърли протеста на прокурора и да се потвърди оправдателната присъда.

Върховният касационен съд, трето наказателно отделение, след като обсъди наведените основания в протеста на прокурора от апелативна прокуратура, както и доводите на страните от съдебно заседание, в рамките на законовите си правомощия по чл.347, ал.1 от НПК, намира за установено следното:

Контролираното въззивно решение е постановено при второ по ред въззивно производство, след като първият въззивен състав е отменил осъдителната присъда на окръжния съд и е върнал делото за ново разглеждане от друг състав на първата инстанция.

При първото разглеждане на делото от Окръжен съд- Бургас е била постановена присъда №15/15.01.2021 г. по н.о.х.д. №1088/18 г., с която подсъдимият Т. К. е бил признат за виновен по предявеното му обвинение по чл. 282, ал.2 от НК и му е било наложено съответно наказание. С въззивно решение № 22/ 10.03.2022 г. по в.н.о.х.д. № 199/21 г. на АС - Бургас, образувано по жалба на подсъдимия присъдата на окръжния съд е била отменена и делото е върнато за ново разглеждане от друг състав на ОС – Бургас.

При новото разглеждане на делото от Окръжен съд – Бургас е постановена присъда № 25/11.05.2023 г. по н.о.х.д. №237/22 г., с която подсъдимият К. е бил признат за невинен, че в периода от 11.12.2007 г. – 14.05.2008 г. в [населено място], в качеството на длъжностно лице, заемащо отговорно служебно положение, частен съдебен изпълнител с рег. № 708 на Камарата на частните съдебни изпълнители (ЧСИ), с район на действие Окръжен съд – Бургас, с цел да набави имотна облага за взыскателя И. В. И. е нарушил служебните си задължения при извършване на действия по изпълнително дело № 20077080400263/2007 г. по описа на ЧСИ Т. К. – а именно по чл. 343, ал.2 от ГПК(отм.), по чл. 373 от ГПК (отм.) и на 14.05.2008 г. е издал постановление за възлагане на недвижим имот на взыскателя И. и от това са настъпили значителни вредни последици, неимуществени и имуществени в размер на 98 800 лв., поради което и на осн. чл. 304 от НПК е оправдан по обвинението по чл. 282, ал.2 , вр. ал.1 от НК.

С въззивно решение № 18/20.02.2024 г. на Апелативен съд – Бургас, постановено по в.н.о.х.д. № 212/23 г., присъда № 25/11.05.2023 г. по н.о.х.д. 237/22 г. на Окръжен съд-Бургас е потвърдена изцяло.

Протестът на прокурора е подаден в срок и от активно легитимирана страна срещу подлежащ на касационно обжалване съдебен акт, поради което е допустим, като разгледан по същество се явява основателен.

По оплакването за съществени процесуални нарушения:

Основният аргумент, на който е основано релевираното оплакване се състои в липса на ясни, доказателствено обезпечени мотиви към въззивното решение за оправдаването на подсъдимия, поради възприемане на мотивите към първоинстанционната присъда, които страдат от същия порок и това се приравнява на липса на мотиви по смисъла на чл. 348, ал.1 , т. 2 от НПК. В тази връзка като последица от допуснатото нарушение по чл. 348, ал.3, т.2 от НПК се поддържа и

искането за отмяна на контролирания въззивен акт и за връщане на делото за ново разглеждане на апелативния съд.

ВКС намира, че оплакването е основателно, макар и не по всички посочени в протеста съображения.

От съдържанието на предявеното обвинение по чл. 282, ал.2 от НК се изяснява, че същото е формирано на базата на две групи фактически обстоятелства, от една страна относно липсата на изпълнително основание за образуване на процесното изпълнително дело, поради фиктивно документално оформени финансови взаимоотношения между свидетелите И. и Б. и от друга, поради възлагане на процесния недвижим имот на възискателя И. без да е установен собственика на възложения недвижим имот от страна на подсъдимия, в хода на образуваното изпълнително дело, което възлагане е осъществено в нарушение на служебните му задължения по чл. 387 ГПК (отм) като частен съдебен изпълнител.

Относно първата група обстоятелства в протеста се отправя упрек към въззивния съд за неправилна доказателствена оценка на релевантните доказателства. Твърди се, че въззивният съд е интерпретирал неправилно доказателствената съвкупност като е приел за необективно дадени гласните доказателствени средства, изходящи от свидетелите И. и Б. в частта относно еднократното им посещение в кантората на подсъдимия по повод процесното изпълнително дело. При липсата на доказателства в обратна посока и при наличната им кореспонденция с показанията на свидетеля Л. и заключението на графологичната експертиза за поредността на полагане на подписи съдът е формирал доказателствено необезпечен фактически извод, че същите лица са посещавали неколkokратно подсъдимия за процесния период и лично са подавали, респективно получавали документи по изпълнителното дело.

Възражението на прокурора, залегнало в протеста е основателно. Фактическите изводи на въззивния съд за поведението на свидетелите И. и Б. в качеството им на възискател и длъжник по изпълнителното дело, образувано от подсъдимия нямат изискуемата от процесуалния закон доказателствена основа, необходима за правилното им формиране. Основателен е доводът на прокурора от протеста, че свидетелите И. и Б. са депозирали последователно еднопосочни и взаимно кореспондиращи си показания в хода на цялостното наказателно производство, съгласно които двамата не са имали неуредени парични задължения и подписаните от тях документи в обратна насока, представени по изпълнителното дело, предмет на обвинението нямат вярно съдържание. Цитираните свидетели са били последователни и по въпроса за посещението им до кантората на подсъдимия – че то е осъществено по инициатива на техния работодател и със съдействието на свидетеля Л., който през този период е работел като негов адвокат. Двамата свидетели са еднопосочни в свидетелстването си, че не са получавали финансова изгода от участието си в изпълнителното производство и са били ангажирани по настояване на свидетелите Г. и В.. В същата посока са депозирани и показанията на свидетеля Л., които в тази им част също са последователни и еднопосочни. По делото не са налични други преки доказателства, че Б. и И. самостоятелно и по друго време и повод са посещавали кантората на подсъдимия.

При това положение фактите от въззивното решение за това, че И. е посетил кантората подсъдимия три пъти, а Б. още веднъж във връзка с фиктивно неизпълнено финансово задължение между тях няма надеждна доказателствена основа, като в обратна посока са само обясненията на подсъдимия, които имат двойка правна природа, на доказателствено средство и на средство за защита, което предполага по-

внимателна оценка за тяхната обективност и друг доказателствен стандарт съобразно техния източник, на засегната от обвинението страна в процеса. Мотивите към въззивното решение не са съобразени с този стандарт и не отговарят на изискванията на процесуалния закон за обективност всестранност и пълнота при възприемането на релевантните за обвинението факти.

На аналогично поддържано възражение и във въззивния протест, за липса на яснота по въпроса кога и при какви обстоятелства са съставени „множество документи“ по изпълнителното дело, въззивният съд е посочил, че от събраните доказателства (показания на свидетелите Л. и А. Г., помощник на подсъдимия) безспорно се установява личното явяване на Б. и И. в кантората на подсъдимия, за да депозират или подпишат връчените им документи. Прочитът на материалите по делото не разкрива доказателствена обезпеченост на този фактически извод, както и правилна интерпретация на посочените гласни доказателствени средства. В показанията на свидетеля Л. не се съдържат данни за други посещения при подсъдимия от двамата свидетели (при първото посещение на Л. в кантората на К. подсъдимият е настоял вискателят и длъжникът да се явят лично, което е наложило те да пътуват до [населено място]), а свидетелката Г. се позовава на липсата на отбелязвания върху съставените документи за връчването им чрез пълномощници, но не свидетелства за лични впечатления от присъствието на двете лица в кантората на подсъдимия, което не противоречи на показанията им, че при първото и единствено посещение при него са подписали множество документи, което съдържание не са прочели.

От заключението на графологичната експертиза за поредността на изписване първо на датата и след това на подписа на лицата върху два от документите не може да се приеме за установено, че това не е било извършено при първото посещение, за датата на което съдът е приел в мотивите си, че не може да бъде установена с точност от материалите по делото. Фактическият извод на БАС, че И. е посетил кантората на К. три пъти на посочените в решението дати (05.02; 22.02. и 10.04.2008 г.) е напълно произволен и в противоречие с приетите за обективни показания на двамата свидетели в останалите им части, че нямат личен интерес от процесното изпълнително дело и след посещението им в кантората на подсъдимия не са извършвали самостоятелни действия по делото.

Оспореният като доказателствен подход фактически извод е пряко свързан с предявеното обвинение и в частност със субективната страна на деянието, тъй като прокуратурата поддържа тезата, че подсъдимият е бил наясно с привидността на изпълнителното основание и това е дало пряко отражение върху изпълнението на задълженията му по изпълнителното дело, за които се твърди, че той многократно е нарушавал. Включително и чрез прилагане на предварително подписани от страните по изпълнителното дело документи, в нарушение на установената от закона времева поредност и това негово поведение е било с предвидената от закона специална цел, елемент от състава на престъплението по чл.282 от НК.

Основателни са възраженията от протеста и по отношение на втората група обстоятелства, които касаят проверката за собствеността на възложения недвижим имот, която подсъдимият е направил в хода на изпълнителното производство и документите за собственост на длъжника Б., с които е разполагал, за да възложи имота на вискателя И..

Въззивният съд е приел, че подсъдимият е установил чрез надлежна (документална и друга) проверка, че собствеността на процесния имот към датата на

образуване на изпълнителното дело принадлежи на свидетеля Б. от Решение на РС – Несебър 134/1991 г. и скица 24895/20.07.2007 г. на Агенция по кадастъра-Бургас.

Посочените от въззивния съд документи не се съдържат в материалите по делото, от приложените по делото справки от РС – Несебър и от Агенция по кадастъра-Бургас се установява, че същите са неистински, тъй като не са издадени от органите, които са посочени за техни автори. В справката от РС – Несебър се сочи, че решение с такъв номер не е издавано по повод собствеността на процесния имот и изобщо не съществува, като под същия номер в деловодството на съда са заведени решения със съвсем друг предмет на производствата, а от АК не е издавана скица на недвижимия имот с посочения номер и дата.

Данни за такива документи се съдържат единствено в показанията на свидетеля Г., който е бил назначен за вещо лице по изпълнителното дело, със задача да даде заключение за стойността на недвижимия имот, към който е било насочено принудителното изпълнение. При разпита му като свидетел по настоящото дело на досъдебното производство, Г. е представил копие на оценителна експертиза, от собствения си архив, за която е посочил, че има несъответствие с предявеното му заключение, приложено по изпълнителното дело относно съдържанието на стр. 3. В представения от свидетеля екземпляр като титул за собственост на свидетеля Б. е посочено цитираното по-горе решение на РС – Несебър и скицата на Агенция по кадастъра.

По изпълнителното дело не се съдържа информация за издаване на документи с подобна индивидуализация, или отговор на изискани от подсъдимия справки от районния съд или Агенцията по кадастъра за собствеността на имота, както и други данни за събрана по друг начин информация за това кой е собственик на процесния недвижим имот към датата на насочване на изпълнението върху същия имот (подсъдимият не е наложил възбрана върху имота, за да се изследва владението му към тази дата)

Подсъдимият К. в обясненията си не посочва как се е снабдил с описаното в експертизата съдебно решение, след като по изпълнителното дело не са правени действия за изискване на справка от съда или поземлената комисия за процесния имот. Описаната в експертизата скица за имота също не е действителен документ, поради липса на издадена скица с такива реквизити от компетентния за издаването ѝ орган (Агенция по кадастъра).

В материалите по изпълнителното дело не се съдържа справка от АК-Несебър за недвижимата собственост на свидетеля Б. в този район, наличната скица е разпечатка от страницата на Агенцията по кадастър, която е публично достъпна по интернет и отразява само границите на недвижимите имоти, а не съдържа информация за техните собственици.

При тези данни, изводът на въззивния съд, че подсъдимият е извършил проверка за собствеността на недвижимия имот, предмет на постановлението за възлагане чрез съдебно решение, което не съществува в правния мир и от публична информация за границите на имота без да съдържа данни за собствеността му, не кореспондира с доказателствата по делото, относими към установяването на този факт, доколкото обясненията на подсъдимия остават изолиран източник на факти. Тяхната обективност и достоверност не може да се изведе и от отчетената от съда кореспонденция с показанията на свидетеля Г., който е бил назначен за вещо лице по изпълнителното дело от подсъдимия и е получил материалите за експертизата от него, а не се е снабдил самостоятелно с документа за собственост, описан в представеното

от него копие на заключение, за който е установено, че не е издаван от районния съд и не съществува.

В заключение при липсата на доказателства за извършена от подсъдимия проверка за собствеността на недвижимия имот като част от задълженията му по чл. 373 от ГПК (отм.) изводът на съда в обратна посока е формиран при превратна интерпретация на съдържанието на доказателствените източници, респективно формирането на вътрешното му убеждение по фактите на обвинението страда от процесуални пороци. Нарушението е съществено, тъй като засяга релевантни за състава на обвинението факти и обстоятелства. Подсъдимият К. е предаден на съд за това, че в качеството му на ЧСИ е издал постановление за възлагане на недвижим имот без да извърши проверка за собствеността на имота, както и е предприел принудително изпълнение без да наложи възбрана върху същия имот след като го е посочил в призовката за доброволно изпълнение до длъжника. За пълнота следва да се посочи, че налагането на възбрана върху недвижимия имот няма за цел само да защити правата на кредитора, а има и оповестително действие и се предприема за защита на бъдещите приобретатели на имота, които биха участвали в публичната продажба. Същата функция има и обявлението за насрочване на публичната продажба, което съгласно установената в решението фактология подсъдимият К. не е поставил на обществено достъпно място.

С оглед изложеното, основателно е възражението от протеста за доказателствено необезпечени фактически изводи по съществени за обвинението обстоятелства относно действията на подсъдимия К. по възлагането на процесния недвижим имот на свидетеля И., на основание вземането му срещу свидетеля Б., за което е образувано изпълнителното дело от подсъдимия в качеството му на ЧСИ.

Този съществен процесуален пропуск в доказателствената дейност на въззивния съд има за последица упражняване на правомощията на ВКС по чл.354, ал.3, т.2 от НПК за отмяна на въззивното решение и връщане на делото за ново разглеждане от друг състав на въззивния съд.

При наличието на касационното основание по чл. 348, ал.1, т.2 от НПК проверка за правилното приложение на материалния закон в рамките на настоящото касационно производство не може да бъде извършена, тъй като същата е допустима само при правилно формирано вътрешно убеждение на решаващия съд по фактите на обвинението.

Независимо, че с оглед констатираното нарушение на процесуалния закон ВКС не разполага с правомощия да проверява материално правната страна на решението, в правомощията му на съд по правото е да посочи принципни положения по прилагането на материалния закон за престъплението по чл.282 от НК, които апелативният съд е заложил като стандарти при преценката на формулировката на обвинението. В протеста се оспорва становището на съда, с което е оценил като неправилно формулирано предявеното обвинение по отношение формата на изпълнителното деяние, наличието на специална цел, както и относно последиците от извършване на деянието.

Съгласно легалното тълкуване на нормата на чл. 282 от НК в ППВС 2/80 г. за разграничението на отделните форми на изпълнителните деяния, при осъществяване на формата „нарушение на служебни задължения“ длъжностното лице в кръга на възложените му функции извършва дейност, която не е съобразена с установените изисквания за заеманата длъжност, т. е. касае се за активно поведение на субекта на престъплението, което кореспондира на съдържанието на предявеното по делото

обвинение. Подсъдимият е предаден на съд по обвинение за това, че в нарушение на процесуалните норми е издал постановление за възлагане, с което вискателят по изпълнителното дело е обявен за собственик на имот на длъжника, без ЧСИ да извърши проверка за собствеността на възложения имот, което е задължително изискване при провеждане на публична продажба на недвижимо имущество. Спрямо останалите инкриминирани нарушения по чл. 373 от ГПК (отм) и по чл.343, ал.2 от ГПК(отм.) - да индивидуализира недвижимия имот в призовката за доброволно изпълнение, изпратена до длъжника и едновременно с това да наложи възбрана върху същия имот, от компетентността на решаващия съд при новото разглеждане на делото е да прецени в зависимост от установената фактология дали се касае за свързани с издаването на постановлението етапи от възлагателната процедура или до отделни нарушения, както и да отговори на въпроса за наличието / или не на причинна връзка между същите и инкриминираните вредни последици.

Не се констатира неточности и при формулировката на обвинението в частта за вида и характера на вредните последици, които е възможно да настъпят от деянието. Съгласно цитираното ППВС№ 2/80 г. съставомерните неимуществени вреди, резултат от престъплението по чл. 282, ал.2 от НК могат да се изразяват в накърняване на авторитета на организацията, в която длъжностното лице функционира, както и в засягане доверието на гражданите в нейната дейност, което в съдържателен план кореспондира с предявеното обвинение. По отношение на имуществените вреди - доводите, че с постановлението за възлагане на недвижим имот от несобственик не се засягат правата на действителния собственик на възложения имот, поради което за него не могат да възникнат имуществени вреди от публичната продажба на имота е неправилно. Касае се за защита на собствеността, а не за изначална липса на вреди от неправомерно действие, което е фактически въпрос и се решава в зависимост от конкретните обстоятелства – продължителност на периода през който собственика е бил лишен от възможността да се ползва от собственото си имущество, както и всички други свързани с това обстоятелство негативни последици, които той е понесъл до възстановяването на действителното правно положение.

На последно място по въпроса за специалната цел (да се набави облага и/ или да се причини вреда) като елемент от фактическия състав на престъплението по чл. 282 от НК е необходимо да се съобразят мотивите към Определение от 06.02.2018 г. по тълк. д. № 7/2017 г., ОСНК НА ВКС, с което е отклонено искането за тълкувателно дело по този въпрос. Исканото тълкуване е било отклонено по съображения, че наличието на специална цел в действията на длъжностното лице, което извършва престъпление по чл. 282 от НК е фактически въпрос, който се решава съобразно фактите по делото. Едновременно с това е посочено, че не е изключено наличието на съставомерната цел да се изведе от конкретиката на инкриминираните служебни задължения, които са нарушени или не са изпълнени от длъжностното лице, като е недопустимо наличието ѝ да се предполага единствено от несъобразеното с длъжността поведение, което е инкриминирано като запълващо бланкета на нормата.

По повод формулировката на обвинението следва да се отбележи, че при първото разглеждане на делото пред окръжния съд е допуснато изменение на обвинението по реда на чл. 287 от НПК, поради съществено изменение в обстоятелствената му част, което при новото разглеждане на делото не е било необходимо да се извършва повторно, тъй като с приемането на новото обвинение формулираното с обвинителния акт е престанало да съществува и делото продължава по измененото обвинение. Доколкото се касае за еднотипно обвинение (изменението

пред втората по ред първа инстанция съвпада изцяло с това което е прието от окръжния съд при първото разглеждане на делото) нарушението не е съществено и няма за последица отмяна на съдебния акт на първата инстанция. Това което касае дейността на въззивната инстанция е, че при въззивния контрол на постановления от първия съд съдебен акт следва да преценява измененото обвинение, а не предявеното с обвинителния акт по делото, тъй като то вече не е актуално, включително и по въпроса за това как е формулирано от обективна и субективна страна.

По изложените съображения, протеста на прокурора е основателен, поради което решението на апелативния съд следва да се отмени и делото да се върне за ново разглеждане на същия съд от друг съдебен състав.

Водим от горното и на осн. чл.354, ал.2, т.3 от НПК, Върховният касационен съд, трето наказателно отделение

Р Е Ш И:

ОТМЕНЯ въззивно решение № 18/20.02.2024 г. на Апелативен съд – Бургас, постановено по в.н.о.х.д. № 212/23г. и ВРЪЩА делото за ново разглеждане от друг състав на въззивния съд.

Решението не подлежи на обжалване.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: